

*Serfőző Simon*

## Most száll haza

Szállong az ég,  
tél havazik.  
Nem is olvad  
el tavaszig.

Fákon a hó  
szinte vakít,  
a fehérség  
hogyan világít!

Alkony sűrűl,  
mégis látom,  
most száll haza  
varjú ángyom.

Mit neki szél,  
hideg, a fagy,  
a szárnyával  
legyintget csak.

## Partra vetve

Kölyök békák tanakodnak:  
az udvarról tócsát lopnak.  
Felemelve a vállukra,  
kiviszik a kapun túlra.

Azt hiszik, hogy örökké tart,  
egész nyáron pancsolnak majd.  
Fölneszelve veszik észre:  
száll a tócsa fel az égbe!

Felszívta a Nap alóluk,  
minden cseppig az ózonlyuk.  
Kereshetik, nincs semerre,  
ott maradtak partra vetve.

## Szelet vetettem

Szelet vetettem,  
vihart arattam,  
abból égmagas  
asztagot raktam.

Az asztagból én  
búzát csépeltem:  
malomban lisztté  
megőrlöttem.

Süljön cipócska,  
lángos is mellé.  
Befűtve a Nap,  
búbos kemencém.

## Ebéd főtt

Följebb emelte  
tűzhely a lángját,  
főzött a lábas  
leveskét, kását.

Só meg is sózta,  
kanál keverte,  
kis tányéromba  
délben kiszedte.

Terült az asztal,  
legyen hol ennem,  
énnekem már csak  
jóllaknom kelljen.

## Elmegyek

Ne mindig a földön járjak,  
elmegyek a fákra ágak.

Állok tetőre kéménynek,  
füstjével az égig érjek.

Tocsogjanak a latyakok,  
esőnek is elállhatnak.

És ha szélnek is elmegyek,  
szárnyra kelhetnek a lelkek.

Állok aztán Napnak, Holdnak,  
édesanyámnak ragyogjak.

## Nagymosás

Teknőnek egy völgyet viszek haza,  
anyámnak mosni benne.  
Apámnak kalapnak az eget,  
hadd legénykedhetne.

Karimájára, a láthatárra  
a Napot tűzöm bokrétának.  
Kis szék a csend, anyámnak azt vi-  
szem,  
amikor elfárad.

Az eső csobogó kútjától  
nagy vödör vízzel cipekedek.  
Apám addig a világot járja,  
viszi fején félrecsapva az eget.

## Csillag érik

Szagos szőlő:  
csillag érik,  
dong a meteor darázshad.

Dinnye sárgáll:  
a Hold.  
Piroslik a jonatán Nap.

## A szél

Kabáton átfúj,  
befúj a szívig.  
Nyomában az ég  
portól szürkéllik.

Merre nem tatár,  
még madár se járt,  
visz, sodor arra  
hetedhét határt.

Buckákat görget,  
kerítést rángat,  
gallyuknál fogva  
húzza a fákat.

Hej, ha lehetne,  
de sokan hívnák,  
a munka végét  
fogná meg inkább!

## Mutatja a Nap

Rászólok a csendre,  
ne hallgatózzon  
folyton körülöttem.  
A szél belesutyorog  
szavaimba,  
muszáj elhessegetnem.

Az útra rá kell kiáltanom,  
majdnem átgázol a lábamon.  
Meg kell állni,  
nem látja?  
A sarkon mutatja a Nap,  
a piros rendőrlámpa.

## Almaszüret

Alma az ég,  
a Nap, almaarcúak  
a lányok.

Széttett lábbal  
áll a létra,  
alákandikálok.

Nagy Zita

## Eresz-tőke

egy fénynyaláb nyúlt mellkasodon el, még  
megvártam, ahogy zakód felgyúri a

felhős esti ég

a párkányon, melyen kihajolsz az  
– esőcseppek könnyeiért –

gondolataim gézkötésén  
sebzettségünk torkán köszörült  
– türelem –  
hörgött örült  
– beteljesülésében –  
átütött a kihordott napok olvadt obeliszkje  
– mielőtt távoztam –  
az uszályok lehorgonyzott árnyékába  
sziluettet hullámozta

– a pillanatokat –  
nem moshatod ki magadból  
ha vesztettél, nem  
– mindegy hát! –

ki betűzi álmod  
– tovább –  
– kócos irgalom nem utazik –  
bérelt járatokon  
ott hever asztalomon  
az el-nem-olvasott üzenet  
– egy évtizede –  
vajon mást jelent-e  
– ma –  
– dióhéj-éjszakából –  
sóhajod fésüli ki a szél  
kazamata-kozmoszunk léghuzatáért

gombostűkkel koplalsz új noteszlapokat  
– a holdhajú égboltra –  
már nem pásztáz  
csimpánz világ  
csüng mindenki  
– a másik nyakán –  
börgyeplőt cibálva  
naponta átvariáljuk a valóságot:  
licitáltál-e boldogságot?  
lealkudtuk-e önmagunk  
holt falevelek földet ért gerince  
– alá –  
karcoltuk-e körmünkkel nevünket  
szürke-kemény flaszterekbe?  
mint makacs alumíniumlemez-eresz  
összehalmozod  
– hulló életed –  
szivárog minden hetyke repedésbe  
rögvest emeljük zuhanásunk négyzetre  
pergünk most  
– mozaikká –  
– mindennappokká –  
málik a meghasadt teljesség  
és bocsánatos? bűneinket nejlonba gyűjtjük

a megváltásig  
a visszaváltásig

*Akna*y Tibor  
**Gyerekradz**

Nézem, hogy rajzol a  
 tenyéryi papírra  
 kicsi templomot,  
 mely úgy fúrja  
 hagymás tornyát  
 egész odafentig,  
 mintha nemcsak  
 holmi földi dolog volna,  
 hanem Isten  
 látható  
 mutató ujja.

**Próféta**

Végül kivágták a csipkebokrot.  
 Hiányod maradt csak veled.  
 Halott madár útszélre vetve:  
 hogy élsz, csak képzeled.

Bezártak rozsdá időbe,  
 Te magad vagy a hét lakat.  
 Álmodban igaz voltál és  
 leköpték gyermekarcodat.

Ki elárult, rád hivatkozott,  
 kihűlt a parázs nyelveden.  
 Hiába hintetted igédet,  
 nem hallgatott rád senki sem.

Mondhatnál zsolttárt, átkot, bármit,  
 hogy végre meghallgassanak.  
 Próféta, kezd el faragni  
 kőtábláidat!

**Az ég alatt, a föld felett**

Az ég alatt, a föld felett  
 szögesdrót igék sorakoznak.  
 A nem hajlóknak, a megtartóknak,  
 jaj azoknak.  
 A rabruhás, tiltott szavaknak,  
 a komfórból kihulltaknak,  
 a dolgokat néven nevezőknek,  
 jaj azoknak.  
 Mikor már semmi sem az, ami,  
 hiába akarnád mondani.  
 Szavad, ha szólsz is,  
 visszafordul,  
 cserepes szádba belecsorbul.  
 Jaj azoknak,  
 a megtartóknak, a nem hajlóknak,  
 igéből bölcsőt faragóknak,  
 a szakadt égboltot foltozóknak,  
 jaj azoknak.

## Falusi temető

Félkarú kereszt, moha hímezte kő,  
sorsába görnyedt öregasszony:

falusi temető.

A kicsi templom

láthatott törököt,

és labancot, meg

rácot is,

mostanra elporladt mind,

s a csonka kereszt

rájuk is tekint:

falusi temető.

Dombtetőn az istenházát

a félkarú kereszt

vigyázza,

tövén az öregasszony:

falusi temető.

## Üvegvers

Üvegvilág, üvegálmom,

széttörök, ha földhöz vágom.

Hasad a szó, foszló szál,

vérehulló gyógyhalál.

Hold harangja fagyott alma,

rozsdafelhő betakarja.

kődház falán ködablak,

hogyha felszáll, elkaplak.



*A kereszten I. (2017, tus, papír, 50x70)*

*Finta Éva*

## Dalolgotok

Hóhérok közt dalolgotok  
dünnyög velem kifosztott éden  
még emlékszik rám, ki vagyok  
én nem tudom már, csak megélem.

A népmesével indulok  
ki a világba minden reggel  
az út alattam nem fogy el  
az éji álomból velem kel.

Bátor vagyok és álmodó  
nem véd meg díj sem érdem engem  
a tükör is csak játszogat  
még tátong benne, aki lettem.

Én még egységben élem meg  
a létem, mely akár egy dallam  
megkomponált és végleges  
hogy így legyek tagadhatatlan.

## Szerepek

*(Latinovits Zoltán emlékére)*

Egy vak színész bolyong a színpadon  
Fennhangon szól magáról: Lear vagyok!  
S talán a líra húrja peng reá:  
Vigyázok rád, sorsoddal pattanok.  
És csarnokok dübörgik sóhaját  
Magukkal rántják fel az oszlopok  
A vak színész hangját, ki tébolyult  
Emlékből tépi ki, hogy : Lear vagyok.  
A deszkák már rohadtak, odvasak,  
És égbe néz a rongyolt mennyezet  
A naptár lapjai széthullanak  
Király vagyok, mondja egy nagybeteg.  
Színész vagyok – mondja egy tébolyult  
Pusztában elvándorló vak király.  
Vagy mindkettő. S hogy népem hol honol?  
Tapsoljatok, a hang rátok talál.



## Messzeségdal születésnapomra

az angyalok mit muzsikálnak  
téli fagyban mit orgonálnak  
templomajtókon hogy suhannak  
ki-be lebegve, áttűnésben  
amikor zárva minden ablak?

a világűr minket kiköpne  
vagy visszadöngölné a földbe  
a csillagok epét okádnak  
mikor rezgésükbe hunyorgunk  
vagy vágunk ájtatos pófákat.

a messzeség már itt van bennem  
ezért nem kell már érte mennem  
ülhetnék bolygóm peremére  
a ködbe lógatva a lábam  
és minden égitest bemérne.

a távolságok széthasadnak  
tátonganak és elfogadnak  
hogy mikor merre vagyok távol  
már nem mesélnek, nem vitáznak  
mert ott van mindenütt a bárhol.

még angyal is lehetnék egyszer  
kit éji fagyok szele metsz fel  
vérzőn fehér a jelenésben  
konok, dacos, korbácsos angyal  
az ítéletben feledékeny.

de már nem vágyom lenni semmi –  
gyűjtő, s ki mindenét elejti –  
talán még hang a kristálycsöndben  
ideges hegedű vagy gordon –  
vibráló tremoló fölöttem.

## Fata-lista

a sorsnak karma van  
ez okból ő is állat  
körümmel kaparom magamról  
a hibákat

hogy macska vagy kutya lenne  
a lelke bennem  
már csak utólag válaszolja  
meg a testem

a vadvilág is itt kering a  
szívem táján  
hol tigrisek, hol farkasok közt  
ül a bárány

az égi láng ha átüti a  
a szürke nyirkot  
a macskámmal dorombolom, hogy  
így a legjobb.

## Környezet

Csak könnyelmű legyecské légy  
csak könnyelmű legyecské légy  
nyüszít az alabástrom.  
Én nézem az éj mélyeit  
a fények mohón alszanak  
várom megszületésem  
várom feltámadásom.  
Gonosz hangokat hárítok  
hogy könnyelmű legyecské légy  
csak könnyelmű legyecské légy –  
nyüszít a bársony alabástrom.

*Antal Attila*

## Keleti tartomány

*(Egy császári tanácsos leveléből)*

Nem vehetjük le szemünket a keleti tartományról,  
e mániákat és átkokat őrző vidékről.

Erdői útvesztők, nádasai csapdák,  
pusztáin dögszagú szelek nyerítenek,  
járőreink nyom nélkül tűnnek el arrafelé.

A helyi kurafi nem respektálja  
az övénel pallérozottabb nációkat,  
szóból nem ért, csupán korbácsból, pallosból, kötélből.

Szemében obszidián villanású parázs,  
gúnyája alatt hosszú nyelű balta.

S ránk tör, ha tud, főként a tavaszok  
veszélyesek, mikor a lehunyt szemű  
napokat nyugtalan szelek búcsúztatják.

Ránk tör, levertük pedig annyiszor! Nem is értem,  
honnan kitartása, hogy éktelen felszóval  
újra s újra támad. (Ó, avitt mániák, reakciók,  
mikor tűntök már a história pöcegödrébe!)

Kimúlóban a tél keleten, dagadnak a  
vízerek, feszegetik medrüket a folyók,  
pezsdülnek morotvák, tocsogók, sípok sívításán  
kobzok pöngésén áttelelt sunda ábrándok.

Nem vehetjük le szemünket a keleti tartományról.

## Egy remete naplójából

**1.**  
Fals fény a külső tükrökön  
csalóka vágyam vágya is  
szemlézem szűkülő köröm:  
van-e még itt mi nem hamis

**2.**  
Végül csupán a szél marad  
fűsuhogású hús szavad  
csupán egy másik föld és ég  
térsegein az út feléd

*Sebestény-Jáger Orsolya*

## Találkozás

Lépted csendesebb a zümmögő nyaraknál,  
távolibb már, mint az esti szél,  
s hol ág csúcsa égbeggyel összeér,  
a színek mind-mind térdre hulljanak:

Legyen fehér és legyen roskatag,  
sugárnyaláb már minden árnyalat,  
áradjon fölöttünk, mint a nyár,  
megtaláltattál – mert megtaláltalak.

## Ötezer ember megvendéglése

*(Lk 9,12-17)*

Terítsd le sugarad, bíborló, drága fény  
a hegyen, hol ezernyi lélek térdepel.  
A kiszikkadt, fáradt arcokat  
terítsd be magaddal, végtelen kék lepel.  
S terítsd le sugarad bíborló tüzével  
a szomjazó és éhező szíveket,  
hogy csöndjeinkben végül megértsük Őt,  
és úgy fogadhassuk, mint Életet.

## Nyári reggelek

Szeretem a nyári reggelek  
derűjének csöndes igazát.  
A hajnali pára még hiszi:  
ő vívja meg a döntő csatát.  
Ám győz a Nap szétáradón,  
míg elterül a parttalan időn.

S mind lassabban lélegzik a perc,  
mint húr, ha pendül,  
egy régi hegedűn.

## A rét

Még szénailatot hord a szél,  
s kévéit lustán kibontja a nyár,  
de rozsdás foltját toldozgatja már  
bő ujjú kabátján a láthatár.

A sehol-sincs rét valahol itt maradt,  
a reszketve táncoló égerfák alatt,  
hol kócos boglyák álmos rejtekét  
simogatná kezével az ég.

Mert tékozló traktorok szántották simára  
fölötte köröznek fáradtan a varjak,  
s mintha sebem kötözné, ne fájjon úgy:  
az emlékezés szelíden takargat.

Időnk múlik. Csöndben, vontatottan,  
fölöttünk rója bölcsen száz körét.  
Én mégis tudom: immár múlhatatlan  
a nyár végi erdők ölelte rét.

## A sóhajok hídján

*(Édesanyámnak)*

Korgó gyomorral, szomjasan,  
mind így születünk erre a földre,  
hol áldott menedékhez érkezünk el  
köldökzsínór-hágcsón: az anyai ölbe.

Ó Mama, a kezed már elengedtem.  
Felnőttem, látod? – mert így kívánod.  
A sóhajok hídja a végtelenbe visz,  
de tenyeremben ott lüktet hiányod.

Felnőttem, ugye? – mint vízparti fák.  
Már borzolja bőrömet kései szelek.  
Csak te tudod rólam: ugyanaz vagyok,  
ki voltam valaha: egy kócos kisgyerek,

ki vérében hordja titkaid, mert  
Általad érkezett erre a földre.  
Mint első menedék, már szerettelek,  
előbb öntudatlan, aztán mindörökre.

## Ébredés

Minden nap visszatérek Hozzád,  
bár valójában el sem távozom,  
csak álmaim hajóján az éjjel  
elsodródok egy elfeledett tavon.

A reggelek jötte csupa fény -  
s csöndes számadás magammal:  
Tiéd maradok akkor is Uram,  
ha már nem ébren ér a hajnal.

## A Hegyi Beszéd

(Mt 5-7)

Ott álltunk Körötted, hullámzott a reggel.  
Letérdelt az élet, e megfáradt cseléd.  
Ruhánk rongyaiból palástot szőtt reánk,  
és vállunkra terítette a késő nyári ég.

Te álltál szelíden a felszikkasztó fényben,  
mint aki várja: megértsék szavát.  
A csöndben felszakadt szívünkéből egy sóhaj,  
szinte tudtuk is: most Isten szeme lát,

s megpihen rajtunk, mint anyánk keze pihent,  
valamikor régen – míg ez volt mindenünk,  
mert azóta nem súgta füleinkbe senki:  
Valakinek fontos, hogy boldogok legyünk.



*Passió V. (2004, tus, papír, 50x70)*

Bozók Ferenc

## A szelek múzeuma

*(In memoriam Kálnoky László)*

Jártál már a szelek múzeumában?  
Ruhatárában könnyed, súlytalan kabátlobogás.  
Huzatos tárlatain visz a lábad,  
mintha tapintatos kísértetek vezetnének.  
Minden szoba sarkában teremőr öregasszony,  
él-e, hal-e, ki tudja ma már.  
Vihar tépte, szellő rázta, vagy csak enyhe  
fuvallat-legyintette tartós dauer a hajukban.  
Különböző kabát jár különböző tárlatokhoz.  
Viharkabát az orkán – teremben.  
A Moszkva – teremben vattakabát.  
A zefír – teremben könnyed, lenge ing.  
A letekert kocsablak – termében nem kell felsőruha.  
Nyár van.  
Élek – e, halok – e, szinte mindegy is.  
Innenit és túlit valami foghatatlan forgatag kavarja egybe.

## Végállomás

temetőnk zsúfolt helyijárat  
csendben gördül élénk és szenttelenül  
udvariatlan buszvezető a halál:  
húzódjon beljebb, van elég hely még!  
-fásultan kiabál

## Szózománc

Miként a hús hal, úgy suhan  
tovább a mondható.  
A csend hamis, lepattogó  
zománca lett a szó.

*Baka Györgyi*  
**Dürer álma**

*az 1525. esztendőben  
Pütkös után*

Az ég fekete mélységéből buktak elő  
csillagok ezrei és szilánkokra törten  
hullottak alá a földi térbe,  
hatalmas víztömeg áradt a magasból,  
egy szempillantásig úgy tűnt, mintha  
megdermedt volna, majd hatalmas robajjal  
mennydörögve zúdult lefelé, elárasztotta  
a lombardi síkságot, és tovaáradva  
mindent elsöpört...

Íme, az Úr haragja betelt, elvesztünk!

Belső némaság szorította össze egész lényét,  
se gondolat, se szó-töredék, még egy árva  
kép sem merült föl benne. A sötétség csendje  
mintha ráömlött volna, elmerült.  
Lélegzetért kapkodott. Hunyorogva ébredt,  
gyöngéd fénysugár birizgálta szemeit.

Minek már a festék, az ecset?  
Életünk csupán színes formákba  
öltöztetett mulandóság, megnyitott halál.  
Mégis, mintha az Úr ezzel az égzengéssel,  
vízözönnel jelet küldene, menteni akarná  
a bennünk lakó legnagyobbat, amit rabbá  
tettünk, a lelket. Talán egy új, rettenetes  
korszak van készülóban, öntelt értelmünk  
gigászi, ijesztő gépszörnyeket szül majd,  
s maga az ember is eltárgyiasul.

Bárcsak annak, aki kezem mozgatja,  
a lélegzetét érezhetném lelkeimmel!  
Az ellentmondások abba az egységbe  
már nem hatolnak el, ott a feltétlen  
bizalom, a személyt is meghaladó  
elfogadás fészkel, az ősi kert  
élő rejtekében.

*Istenem, fordíts jóra mindent!*



## Virágfakadás

Olyan tiszta vagy már, olyan könnyű,  
az égi szellő úgy átjárja tested,  
izzó lepkeszárnyaid lebegteted,  
csillagok árva fia, nyugtalan  
utak vándora, egyre beljebb jutsz,  
el ne tévedj, fohászkodik érted  
a lilium, a kerti zsázsa,  
lábnyomod nem látom, csak  
az illatok képzete villan, talán  
csak hiányod nyitogatja kapuim,  
jöjj, megnyílok neked: láss meg,  
szerez meg!

Nem talállak, bejárom érted  
a völgyet, az erdőszegélyt,  
kereslek forrásban, nyári fényben,  
szivárványos napfölkeltében,  
egy kicsit a végtelenre dőlve,  
ajtód előtt roskadozva, vágyom  
mosolyodra, iringókra zakódra  
tűzve, súlyos kezéd oltalmára,  
ha fogan méhem, virágom: láss meg,  
ölelj meg!

Örökös szomjam oltsad,  
gyöngyözzön bennem örömed,  
rügyezzen mélyemben sóvárgásod  
magja, zöldelljen bontakozva.  
Omlik a pára, mosdok tekintetemben  
hópuhára, szárnycsapásod szívverésem,  
születünk együtt lucokban, fényben –  
fájdalom-szaggatta csendben,  
összetört álmaink telében is: fakadjunk  
virágra!

## Távol vagyok

Túl távol vagyok,  
csak álmodni tudsz rólam.  
Érzed, hogy bújnék  
gyökereid közé,  
olvadnék beszívott  
levegődbe...

Ritkán kerülök  
megfogható közelbe,  
nem lebeghetsz  
tekintetem ringató  
vizein, csak képzeleted  
nyithatja meg kapuim.

Így hát kihullok táruló  
karjaidból, mint testetlen  
madárka, kinek csak  
vágódó dalát hallod  
néhanap. Akkor újra  
magadba ölelsz...

*Seléndy Balázs*

## **Elázott**

Egy nagy eső után én, Isten,  
látogatóba megyek az ürgéhez.

Ő alagútjának alsó nyílásánál áll,  
egy mozdulatlan, barna folt  
a domboldal zöldje előtt.

Egyik isteni lábamat teszem  
a másik elé és közelítem  
lassan, óriási testem  
betölti az eget, ezüst hajam  
elkeveredik a felhőkkel.  
Hallom fogait vacogni, de  
nem mozdul. Lucskos, fázik,  
lábait a barlangjából indult folyócska  
fürdeti... Még egy lépésem, és lassan, félszível,  
menekül, cuppogva, a barlang felső ajtaja felé...  
de az is elöntve... tehát vissza . Én követem.  
Egy ilyen cserebere még, utána csak áll, reszketve,  
előntött háza ajtója előtt,  
készen Velem és végzetével  
szembenézni.

Ha máskor meglátogattam  
azonnal menekült, már amikor messziről látott,  
most Velem kell találkoznia  
tapintható közelben.

Nem figyelhettem oda, amikor  
őt teremtettem az ötödik napon, elfelejtetem  
milyen csúnyának csináltam. De enyém ő mégis ,  
előre hajlok és egy bottal  
megvakarom a hátát.

Nem reszket tovább és, egyebet nem tehetve,  
elfogadja az isteni cirógatást, de  
Bennem nem bízik: ahogyan tudhatja  
egy másodperc múlva új  
ötletem támad és őt megeszem :  
a szabadban megeshet  
.bármi.

Elfejtettem mit teremtettem számára  
enni... hozok neki valamit az eledelemből:  
egy megfeketedett banánt és néhány  
pirított földiogyorót. Aogyorót a fűre teszem,  
a banánt meghámozom és úgy teszem eléje,  
hogy a vége az orra előtt legyen.

Megszimatolja, de nem kóstolja, Félelmetes  
Nagyságom még mindig túl közel van. A banán  
marad a fűvön, mint aogyoró. Elsétálok érezve  
rövidlátó szemét Ülepemen ahogy eltűnök  
a felhők között.

Egy utolsó visszapillantás: Engem figyel egyik szemével,  
a másikkal a banánt és aogyorót nézi, orra  
egy hüvelykkel a fűhöz közelebb, de  
még nem eszik...  
Gondolom,

mire a házhoz érzem  
belőle  
megtért, istenfélő  
ürge lesz.